

res pričakoval odgovor. Kadar je klicaj ob koncu: čitaj, kakor bi res klical koga ali hotel posebno poudariti kak ukaz ali opomin. Kdor pridno opazuje navadno govorico, bo tudi pri čitanju zadel pravi glas in pravo mero: kaj žalostnega bo čital bolj počasi in z nižjim glasom, vesele reči bo pa čital hitreje in v višjem glasu. Pri skrivnostnih rečeh bo že v glaslu razodeval nekaj tajnega itd.

Treba pa se je ogibati pretiravanja. Sploh naj se mladi čitatelj ne zanaša sam náse, marveč naj naprosi dobrega tovariša ali kakega izvedenca, naj ga posluša in opozori, kaj bi bil moral lepše brati.

Koristno bi bilo, ko bi mladi tovariši včasih med seboj napravili neko tekmo v čitanju. Po primernih vajah naj bi končno dobili kako darilo oni, ki znajo najbolje čitati; pa morda tudi oni, ki znajo najbolje poslušati ter potlej povedati to, kar so slišali. Starši in učitelji bi gotovo radi podpirali tako prekoristno tekmo. Zdi se mi, da je na naši sliki nekaj takega.

In . .

Zunaj je burja . . .

Zunaj je burja,
zunaj je mraz,
sneg zaletava
se snežnemu možu v obraz.

Rože ledene na oknih se jočejo,
ker jih poljublja toplota peči,
nam pa se v sobici toplo zakurjeni
dobro godi.

Gnjevoš.

